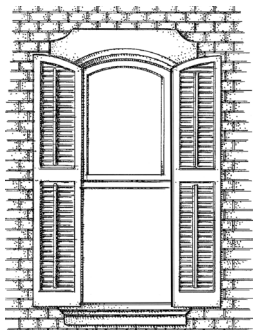

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
IV/2012**

IV tromesečje

JUŽNOAMERIČKA DIVIZIJA

Dragi vođo Subotne škole,

Ovo tromesečje prikazuje Južnoameričku diviziju gde živi više od 315 miliona ljudi. Više od 2 miliona je adventista, što u proseku znači da je svaki 150-ti čovek adventistički vernik. Poseban naglasak u ovom tromesečju je na zapadnocentralni Brazil i severni Peru.

Izazovi:

Brazil je najveća država u Južnoj Americi, a peta po veličini u svetu. On zauzima, grubo rečeno, polovinu teritorije Južnoameričke divizije i broji nekih 200 miliona stanovnika. Tamo živi oko 1.3 miliona adventista, dakle svaki 150-ti čovek je adventističke veroispovesti.

Kao i svaka druga velika država, i Brazil pokazuje veliku raznolikost. Moderni gradovi sa stanovništvom od nekoliko miliona ljudi, smešteni su duž obale Atlantskog okeana. Sao Paulo, najveći grad u Brazilu, po veličini je sedmi grad na svetu. Međutim, veliki deo Brazila obuhvata unutrašnjost zemlje, a to su manje razvijeni i siromašni regioni države. Sa izuzetkom Brazilije, glavnog grada Brazila, veliki deo centralnog Brazila je retko naseljen i manje razvijen. U ovoj regiji je smeštena oblast zapadnocentralne brazilske Unije. Izvan nekoliko gradova, većina stanovnika se bavi ribolovom, poljoprivredom i fizičkim radom kako bi zaradili novac za život. Ovde

crkva raste, ali teški ekonomski uslovi otežavaju njen rad. Deo dara trinaeste subote ovog tromesečja, pomoći će u ostvarenju nekoliko projekata u ovoj oblasti.

Peru leži u zapadnoj oblasti Južne Amerike. Nekada je bio deo velike imperije indijanskog plemena Inka koje je vladalo Južnom Amerikom sve dok španski konkvistadori nisu došli u šesnaestom veku.

U poslednjih 20 godina, broj vernika u crkvama je porastao zahvaljujući propovednicima malih grupa. Danas je svaka 80-ta osoba adventista u tom području. Godine 2006, broj članova crkve je porastao toliko da je država podeljena na dve Unije. Dar ovog tromesečja je fokusiran na Uniju severnog Perua.

Mogućnosti

Ovog tromesečja, dar trinaeste subote će pomoći u:

- izgradnji crkava za postojeće grupe vernika u zapadno-centralnom Brazilu
- izgradnji crkve na adventističkoj Akademiji u centralnom Brazilu
- izgradnji crkve za postojeće grupe vernika i za osnivanje novih u severnom Peruu
- *DEČJI PROJEKAT: materijali za obučavanje dece koja vode male grupe u severnom Peruu.*

Budući projekti za trinaestu subotu

Sledećeg tromesečja će biti prikazana Južnopacifička divizija. Posebni projekti uključuju klinike u izolovanim regionima Papua Nove Gvineje, audio Biblije (mp3) za nepismene ljude ostrva u Južnom Pacifiku, kao i 15 000 Biblija i vodiča za proučavanje Biblije za decu na ostrvima koja nemaju subotnoškolske pouke niti Biblije. Drugo tromesečje će biti skoncentrisano na Istočnocentralnu afričku diviziju.

Izvori informacija

Za više informacija o kulturi i istoriji centralnog Brazila i severnog Perua, posetite mesnu biblioteku ili turističku agenciju.

Informacije preko interneta: Vebsajt Adventističke misije sadrži dodatne materijale koji vaše iznošenje mogu učiniti još boljim. Potražite reči i pesme na španskom jeziku, zvaničnom jeziku Perua, i portugalskom jeziku koji je zvanični jezik Brazila. Pogledajte recepte i druge aktivnosti iz ovih zemalja. Idite na www.AdventistMission.org, kliknite na »Resources« i »Children's Activities«. Kliknite na »četvrto tromesečje« i odaberite aktivnost koju želite.

Postavljanje ciljeva u darivanju pomoći će da se pažnja usmeri na svetsku misiju i poveća će sedmično darivanje. Zamolite odbor subotne škole da uspostavi misiju ciljnog darivanja za tromesečje (postavite malo više ciljeve i podelite ih na 14, jedan deo za svaku od 12 regularnih subota ovog tromesečja i dva dela za trinaestu subotu). (Obratite pažnju da trinaesta subota pada 22. decembra ove godine, ali se tromesečje završava 29. decembra.)

Da biste usmerili pažnju na projekte, preuzmite fotografiju sa korica ili jednu od slika novoosnovane crkve koja će biti blagoslovena darovima trinaeste subote, a njih možete naći na sajtu (www.AdventistMission.org, »Resources« and »Mission Quarterlies«). Izradite je kao plakat i stavite na vidno mesto. Svake sedmice kad se postigne cilj (ili je vaš zajednički cilj postignut), dodajte jednostavnu crkvu na tom plakatu.

Podsetite članove da nesmetani rad svetske crkve zavisi od subotnoškolskih misionarskih darova, svake sedmice u toku godine, i da četvrtina darova trinaeste subote direktno ide na zacrtane projekte u Južnoameričku diviziju.

Pre nego što dođe trinaesta subota, dajte izveštaj o misionarskim darovima u toku tromesečja. Podstaknite vernike da trinaeste subote daju dvostruko ili trostruko više nego uobičajeno. Prebrojte darovanja i zabeležite sumu koja je data u subotnoj školi. Ova povratna informacija će ohrabriti članove da nastave u svojoj misiji davanja.

6. oktobar 2012.

Oduševljen Bogom

Do pola obučen i neumiven, Huan je tumarao ulicama Lime, glavnog grada Perua. Povremeno bi nešto progovorio, a njegove oči nisu pokazivale da išta shvata što mu se govori. Većina ljudi se držala podalje od ovog čoveka koga su zvali Ludi Huan.

Divan prijatelj i porodica

Ali, Fransisko nije izbegavao Huana. Umesto toga, on je išao ulicama i tražio svog prijatelja. Često se dešavalo da Fransisko nađe Huana koji bi mu umakao i počeo da plače i trči niz ulične drvorede. Međutim, Fransisko nije odustao. Tražio bi i pronašao Huana pokušavajući da ga odvede kući, njegovoj porodici ili bi, na kraju, rekao Huanovoj ženi Mariji gde da ga pronađe.

Ipak, Huan ne bi povratio svoje zdravlje kad je bio kod kuće. Često bi provodio dane ležeći ispod kreveta. Nije izlazio čak ni da jede. Marija je sve više očajavala pitajući se da li će joj se muž ikada vratiti.

Fransisko je često posećivao Huana, a jedne subote ga je čak nagovorio da ustane iz kreveta. Oprao ga je koliko je mogao i odveo u crkvu. Huan je u crkvi sedeo i buljio u plafon bez ikakvog izraza na licu. Ali, tog dana dogodilo se nešto što je Huana zauvek promenilo. Sledećeg jutra iskliznuo je ispod kreveta i kazao: »Dajte mi vode.«

Marija nije čula dve godine da je Huan išta progovorio. Nada je zatreperila u njenom srcu pa je požurila da mu donese vode. No, kad se okrenula, videla je Huana na podu koji je ćutao. Očajanje ju je obuzelo. Bože, zašto ga ne pustiš da umre?, njeno srce je molilo.

Novi čovek

Onda se Huan pomerio i seo povikavši: »Isus me je iscelio! Zdrav sam!« Marija je suznih očiju zagrlila svog supruga, a deca su se okupila u sobi, puna nade, ali i nesigurna u ono što se dogodilo.

»Gladan sam« – Huan je rekao. »Donesite mi nešto hrane koju sam sinoć pripremio.«

»Huan« – Marija je progovorila sa oklevanjem, »ti ništa nisi jeo dve godine.« Huanove oči su se raširile kad je pogledao u svoju prljavu odeću i pomirisao svoje neuredno telo. Otišao je da se istušira i spere svu dugogodišnju prljavštinu.

Kasnije toga jutra, Huan je začuo kucanje na vratima, otvorio i ugledao Fransiska. Uzviknuo je: »Isus me je spasio! Želim da postanem hrišćanin.« Fransisko je zagrlio svog prijatelja i radovao se zajedno sa njegovom porodicom. Onda je pozivao svakog da zajedno sa njim krene u adventističku crkvu. Ubrzo su Huan, Marija i njihova starija deca proučavali Bibliju zajedno.

Novi život, nova misija

Huan je sada živio novim životom i bio pun snage. Jednoga dana je kazao Mariji: »Crkva je predaleko. Moramo osnovati jednu malu grupu ovde, u našem domu.« Bračni par je pozvao susede da čuju kako je Bog izbavio Huana. Fransisko je naučio Huana kako da drži biblijske časove i kako da propoveda. Nekada tihi ludak, sada je svom snagom propovedao o Bogu i proslavljao Ga. Za tri godine, ta mala grupa koja se sastajala u Huanovoj kući, dostigla je broj od 30 članova. Došlo je vreme da se krene dalje.

Huan je predložio da se ta mala grupa podeli i napravi još jedna mala grupa u obližnjem naselju. Glavna crkva gde su Huan i njegova porodica kršteni, omogućila je dalje izvore za malu grupu. Huan je učio decu i mlade kako se drže biblijski časovi. Svi su zajedno radili kako bi usadili Božiju ljubav i istinu u srca drugih.

Prvobitnih 30 članova se umnožilo na 200, te je bila osnovana druga crkva. Huan je znao da u maloj grupi svi rade, a kad je veća, mnogo je teže uključiti ljude u rad. Članovi su se složili s ovom idejom, tako da su dve crkve krenule sa radom. Jedna je bila u blizini, a druga dalje u planinama.

Bog blagosilja Huana koji ima samo tri razreda kad je obrazovan je u pitanju. Njegova deca, koja nisu mogla da idu u školu dok je Huan bio mentalno bolestan, sada je pohađaju.

Želja za novim dušama

Huanova želja za dovođenje drugih Isusu se nastavlja. On i članovi jedne od crkava u čijem osnivanju je pomogao, kupili su zemlju i rade na izgradnji jednostavne crkve koja bi bila temelj za dalje propovedanje. Međutim, članovi su siromašni i ne mogu kupiti cigle koje su im potrebne za crkvu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja će pomoći u izgradnji jedne od crkava za grupu vernika u čijem okupljanju je Huan pomogao. Dalje će ova zajednica pomoći drugim vernicima da sagrađe svoje sopstvene crkve.

»Moramo da nastavimo sa rastom, da otvaramo nove crkve« – Huan kaže revnosno. »Male grupe su budućnost Božjeg dela ovde, u Peruu.«

Možemo pomoći crkvi u Peruu da raste time što ćemo dati svoj dar svake sedmice, a posebno trinaeste subote. Tako ćemo pomoći izgradnji crkava za nekoliko zajednica kao što je ona koju je Huan osnovao.

13. oktobar 2012.

Vidim verom

Roni je trčao niz prašnjave padine prema crkvi na kampusu adventističkog Univerziteta u Peruu. Bio je vođa izviđača i razmišljao je o programu koji će voditi. Nije video gvozdenu šipku na koju su neki studenti okačili svoje patike za tenis.

Iznenada je osetio oštro probadanje u predelu oka, a u glavi je imao osećao kao da se nalazi u vatri. Zateturao se i pao. Jedan prijatelj je potrčao da mu pomogne.

Doktori iz lokalne bolnice su mu pregledali oko. »Žao mi je« – rekao je doktor. »Oko ti je toliko oštećeno da ga ne možemo spasiti.« Roni je pokušavao da razume doktorove reči. Da izgubim oko? Kako ću to saopštiti svojim roditeljima?, pitao se. Pomisliće da me je Bog napustio.

Najbolji očni lekar u državi insistirao je na tvrdnji da će Roni izgubiti oko. »Potrebno je da potpišeš papire kako bih mogao da te operišem pre nego što se oko inficira« – kazao je doktor.

»Molim vas, doktore« – Roni je preklinjao. »Ja sam hrišćanin. Verujem da će mi Bog spasiti oko ako je to Njegova volja. Možemo li sačekati par dana?« Doktor se nevoljno složio. Roni je ležao u bolničkom krevetu moleći se i pitajući se šta će mu budućnost doneti.

Božje vođstvo

Roni je imao 14 godina i živeo je sam nakon razvoda svojih roditelja. Nije voleo život koji je vodio i želeo je nešto bolje. Ali, bilo je lakše uklopiti se sa društvom. Onda je pronašao neku prašnjavu knjigu koja ga je upoznala sa Bogom. Dok je čitao tu knjigu, osetio je želju da nauči više o Bogu.

Saznao je za evanđeoske sastanke i otišao na jedan. Neki od njegovih prijatelja su otišli da ometaju časove. Ali, Roni je slušao poruke govornika.

Jednog petka uveče, Roni je planirao da izađe sa prijateljima. Međutim, osetio je da ga nešto vuče da ode na evanđeoski sastanak. Zato je promenio odluku i pojavio se na mestu sastanka. Prošao je pored nekih prijatelja koji su sedeli pozadi i krenuo da sedne napred.

Kada je pastor pozvao slušaoce da predaju svoja srca Bogu, Roni je izašao napred. Čuo je svoje prijatelje kako mu zvižde. Kasnije su zbijali šale na njegov račun, ali u Ronijevom životu se te večeri nešto promenilo, nešto dragoceno i nešto što će trajati.

Krstio se i postao član male adventističke crkve gde su ga zamolili da bude učitelj u subotnoškolskom omladinskom razredu i pomogne izviđačima. Pastor je u Roniju prepoznao dar vođstva i pozvao ga da organizuje malu grupu koja bi se sastajala u stanu jednog od članova te grupe. Roni je pozvao svoje komšije i prijatelje iz srednje škole tako da je grupa uskoro brojala više od 30 članova.

Sukob sa roditeljima

Ronijevi roditelji saznali su za njegovu odluku da postane hrišćanin i nisu mogli da razumeju šta se to dogodilo sa njim. Kada im je rekao da ga je Bog pozvao da postane pastor, otac se naljutio. »Ako to uradiš, sam ćeš se izdržavati« – rekao je.

Ronijev pastor ga je ohrabrio da upiše adventističku srednju školu. Roni je mukotrpno radio da bi uspeo. Kada je diplomirao, upisao se na Univerzitet peruanske Unije. Pomogla mu je njegova lokalna misija. Prodavao je knjige kako bi platio ostatak svog školovanja. Osećao je Božiji blagoslov i znao je da ga On vodi.

Božja ruka

Onda se dogodila ona tragedija. Dok je Roni ležao u bolnici u velikim bolovima i sa neizvesnom budućnošću, neprestano se molio: »Gospode, neka bude Tvoja volja. Ako želiš da budem pastor sa jednim okom, prihvaću to. Ali, ako će Tebe to proslaviti, molim Te, sačuvaj mi oko.«

Brinuo se za reakciju svoje porodice kad budu čuli za povredu, ali čim su saznali za nesreću, nazvali su ga i ohrabрили. Koristio je svaku priliku da im kaže da je njegova budućnost u Božjoj ruci. Jedna po jedna, njegove sestre, majka i drugi članovi porodice kazali su mu da im je njegova vera promenila živote. Njegova sestra je počela sa proučavanjem Biblije, pa je dovela i svog prijatelja da čuje Ronijevo svedočanstvo.

Ipak, Roni još uvek nije znao da li će mu Bog spasiti oko. Pre nego što su ga odveli kod hirurga, Roni se još jednom pomilio da bude Božija volja.

Kada se probudio posle operacije, osećao je veliki bol i nije mogao da vidi. Onda je doktor ušao u sobu i kazao Roniju: »Sine, nismo ti uklonili oko. Ja ne znam kako to da objasnim, ali ono polako zaceljuje.« Međutim, Roni je mogao da objasni. Bog je odgovorio na njegove molitve. Roni je zaboravio na bol. Bog će mu ponovo vratiti vid.

Iako mora da ide na još operacija, Roni zna da mu je Bog sačuvao oko iz nekog razloga. »Bog je iskoristio ovu nesreću da mi pokaže da treba da posvedočim drugima o Njegovoj ljubavi« – kaže on. »A mnogo njih dolazi Bogu zbog tog svedočanstva.«

Vaši misionski darovi pomažu mladim ljudima kao što je Roni da ispune Božiji plan za njihov život, plan da služe i slave Boga.

20. oktobar 2012.

Učestvovati u Hristovom stradanju

Eva Sančez je pogledala kroz prozor i uzdahnula. Ona i njen muž upravo su se preselili iz svog rodnog grada na obalu severnog Perua. Ali, Eva nije mogla da nađe nijednu adventističku crkvu u gradu, niti nekog adventističkog vernika.

Konačno je pronašla jednu adventističku grupu koja je bila udaljena oko 30 minuta autobusom. Pridružila se toj crkvi i uključila u službu žena i dečje odeljenje. Međutim, ona nije mogla da zaboravi misionsko polje u svom novom mestu. Pozvala je svoje susede u malu grupu koja se sakupljala u njenom domu. Onda je u toku Svete nedelje, sedmice koja je posvećena Uskrsu, Eva iznajmila malu salu i održala posebne sastanke. Pozvala je svoju malu grupu i predložila im da pozovu komšije i rođake. Oni su to i učinili.

Pedro

Eva je saznala da Pedro, čovek koji je pohađao njene sastanke, živi na đubrištu. Kada je došao na prvi sastanak, smrdeo je na prljavštinu i alkohol. Pedro je dolazio svake večeri i svaki put je smrdeo manje nego prethodni put.

Kada se Eva ponudila da proučava Bibliju sa onima koji su zainteresovani, Pedro je bio prvi koji se javio. Bio je takođe prvi koji je pitao za krštenje nakon što su biblijske teme bile završene. Tada mu je Eva nežno kazala da možda još uvek nije spreman za krštenje, ali on je odgovorio: »O, da, jesam. Upoznao sam svog Oca i želim da Ga sledim.« Eva je pomislila na promene koje je videla u Pedrovom životu. Bio je čist i trezan, voleo je Isusa. On i drugih sedmoro ljudi se krstilo zajedno.

Pedro je sada bio novi čovek, ali je još uvek živeo na đubrištu. Nakon krštenja, njegov dugogodišnji prijatelj ga je pozvao da živi u njegovoj kući i radi kao kućepazitelj.

Pošto u gradu nije bilo crkve, Eva je nove vernike dovela u crkvu koja je bila udaljena 30 minuta autobusom.

Park ljudi

Eva je tražila mnoge načina da dosegne do stanovnika svoje nove zajednice kako bi upoznali Hrista. Preko puta ulice u kojoj je živela, nalazio se park. Tamo je noću treštala glasna muzika, a mladi su se okupljali da piju i da se drogiraju. Često su bacali smeće u obližnje dvorište, a nekad čak i kamenje. Eva se pitala kako može dopreti do ovih mladih. Međutim, ona nije ništa znala o njihovoj kulturi niti kako da stupi u kontakt sa njima. »Bože, pomози mi da upoznam ove mlade ljude kojima si tako potreban« – molila se.

Eva je saznala da Dejzi, jedna od članova male grupe, poznaje devojkę koja često boravi u parku. Dejzi joj je predložila da je upozna sa njom. Eva je napravila kolač i napisala: »Volim Nelitu, ali je Isus voli više.« Onda su njih dve odnele kolač Neliti, devojci iz parka. Nelita ga je prihvatila, a onda su njih tri popričale. Nelita im je ispričala o problemima u svom domu koji su je doveli do parka i problematičnog života.

Eva je slušala sa iskrenim interesovanjem. Kada su se njih dve kasnije bolje upoznale, Eva ju je pozvala na proučavanje Bibliju. Nelita se složila. Brinula se reakcije svojih roditelja. Ipak, želela je da pronade bolji život i odlučila da pozove svoje prijatelje da joj se pridruže. Eva je pozvala svog sina, tinejdžera Mozesa, da povede biblijsku grupu za proučavanje. Mozes nije bio siguran kako bi mogao to da radi, ali konačno je pristao rekavši: »Dobro, ići ću, ali ti se moraš moliti.« Eva se složila sa tim.

Mozes se vratio sa biblijskog proučavanja sijajući od uzbuđenja. »Svi su imali mnogo pitanja« – kazao je. Nekoliko sedmica kasnije, Eva je posetila tu molitvenu grupu. Kako se približavala kući, čula je pevanje. Smešila se jer su mladi ljudi koji su nekada proklinjali Boga, sada pevali pesme Njemu u slavu.

Nova crkva u domu

Nekoliko meseci kasnije, Nelita i dvoje mladih ljudi se krstilo. Jedan od njih, Matias, nekada je bacao kamenje na Evinu kuću. Danas on vodi grupu mladih u zajednici koja raste i koja se danas okuplja u njihovom gradu.

Nelita, koja je i sama nekada pravila neredu u parku u susedstvu, sada svedoči tim istim mladim ljudima o svojoj veri.

»Kada sam došla u ovaj grad, bila sam jedini adventista« – kaže Eva. »Ali, Bog mi je dao divnu porodicu.« Evina crkvena porodica porasla je na više od 75 vernika, ne računajući i mnogo dece. Oni se sastaju u maloj zgradi sa dvorištem preko koje su raširili ceradu. Uz pomoć darova trinaeste subote ovog tromesečja, ova zajednica će sagraditi crkvu tamo gde sada stoji cerada. »Biće jednostavna« – kaže ona smejući se, »ali biće na slavu Bogu.«

Zahvaljujemo vam što nam svojim darovima pomažete da dopremo do ljudi u Huančakou, Peru.

27. oktobar 2012.

Bog ima hiljadu načina

Kaže se da Bog ima hiljadu načina kako da dovede nekog Isusu. Felipe veruje u to. On je pronašao put do Boga pomoću jednog kačketa.

Felipe radi na jednom univerzitetu izvan Lime, u Peruu. Svakoga dana prolazi pored male radnje na svom putu od stanice do univerziteta. Jednom se zaustavio pored te radnje samo da nešto pogleda. Pažnju mu je privukao izlog sa kačketa. Felipe voli kačkete. Jedan mu je zapao za oko tako da ga je probao. Nije znao šta znače obeležja na njemu, ali mu se dopao toliko da ga je i kupio. Nosio je novi kačket gde god je išao.

Felipova potraga za Bogom

Felipe je neko vreme tražio crkvu. Posetio je nekoliko njih, ali nije našao nijednu koja je mogla zadovoljiti njegovu potrebu za bližim odnosom sa Bogom i mirom koji mu jedino Bog može dati.

A onda je jednoga dana neki stranac došao na Felipeovo radno mesto i uputio mu neobičan pozdrav. »Zdravo, brate!« – čovek je uzviknuo.

Felipe ga je posmatrao. Nikada ga nije video. »Zašto si me nazvao bratom?« – upitao je Felipe.

Čovek je pokazao na kačket koji je Felipe nosio i kazao: »Ti mora da si adventista.«

Opaska ovog čoveka još više je zbunila Felipea. »Šta to znači adventista?« upitao je. »I zašto misliš da sam ja to?«

»Tvoj kačket ima obeležje adventističke omladinske organizacije« – čovek je objasnio uz osmeh. »Ove tri linije na desnoj strani predstavljaju tri anđela. Tri anđela koja lete su simbol Adventističke crkve.«

Šta je to adventista?

»Šta to znači biti adventista?« – Felipe je upitao ovog čoveka. Stranac mu je kazao da adventisti hodaju sa Bogom, čitaju Bibliju, poštuju Božije zapovesti i svedoče drugima o Njegovoj ljubavi.

Pozvao je Felipea da u subotu poseti adventističku crkvu koja se nalazi u blizini univerziteta. Ali, kada je saznao da Felipe živi daleko, predložio mu je da poseti manju crkvu koja je bliža njegovoj kući. Čovek je napisao adresu i uputstva kako da dođe do crkve i stavio mu u ruku. »Lepo će te tamo primiti« – rekao mu je uz iskren osmeh.

Felipe nije znao ništa o crkvi koju je stranac spomenuo, ali pošto je svakako tražio neku crkvu, odlučio je da sazna više baš o toj crkvi čiji je logo nosio na kačketu.

U sredu ujutro, rano je izašao iz kuće kako bi pronašao crkvu pre nego što krene pešaka do autobuske stanice. Dok se približavao crkvi, sreo je nekog starca koji prodaje sok od narandže. Felipe se zaustavio i zamolio starca za sok, i dok je pio, upitao ga je: »Da li znate gde se nalazi obližnja adventistička crkva?«

»Da« – čovek je odgovorio smešeći se. »Nije daleko odavde. Pokazaću vam gde se nalazi.«

Dok su njih dvojica išli niz ulicu, Felipe je pokazao logo na svojoj kapi i upitao: »Šta ovo znači?«

»To je obeležje adventističke omladine. Tri anđela nose obećanja iz knjige Otkrivenje, a slova AO znače adventistička omladina.« Up-ravo tada su stigli do male crkve. Čovek se predstavio Felipeu kao Sinfo i pozvao ga da poseti crkvu.

»Kada se crkva okuplja?« – Felipe je pitao Sinfa.

»Naše glavno bogoslužjenje se održava subotom ujutro u 9 sati« – kazao je Sinfo. »Imamo nekoliko službi do 4 sata popodne.« Felipe je pristao da u subotu dođe u crkvu.

Pronalaženje Božije porodice

Felipe je otišao u crkvu te subote i odmah se osetio kao kod kuće. »Svi su bili tako ljubazni i primili me s toplom dobrodošlicom. Uživao sam u proučavanju Biblije« – kazao je. »Toliko me je oduševilo učešće vernika da sam kasnije otišao kući i proveo sate u čitanju Biblije i proučavanju knjiga o adventističkoj doktrini.«

Felipe je došao sledeće sedmice i one nakon nje. Znao je da je pronašao upravo crkvu koju je tražio. »U ovoj maloj crkvi sam našao mir zbog čega sam bio tako srećan. Posle četiri meseca sam se krstio.«

Sinfo je postao Felipeov najbolji prijatelj i učitelj u crkvi. Zajedno su proučavali Bibliju i družili se. »Želimo da budemo zajedno kada Isus dođe« – kaže Felipe uz osmeh.

»Ko je uopšte pomislio da bi me jedan interesantan kačket mogao dovesti do Božije istine? Sada govorim ljudima: 'Ovaj kačket me je doveo Hristu. Dozvolite mi da vam pričam o tome.'« O svojoj veri je svedoči i supruzi. Svakog dana se moli da i ona nađe radost u Isusu koju je on našao.

Bog će iskoristiti sve ono što može privući nečiju pažnju pa makar to bio i kačket za bejzbol. Felipe poziva svakoga da prenosi Božiju poruku o ljubavi i spasenju pričajući svoja iskustva i dajući misionerske darove.

Napomena: Da biste saznali više o Felipeu i čuli njegovu priču, pogledajte DVD Adventistička misija.

3. novembar 2012.

Dete će voditi

Sedmogodišnja Ingrid je klečala sa majkom i sestrom na podu od cementa u maloj dnevnoj sobi. Molile su Boga da blagoslovi njihov dom i one koji su sa njima proučavali Bibliju. Ingrid se posebno molila za svog oca Teodora. Tražila je od Boga da mu pomogne da nauči da voli Boga i prestane da pije, puši i drogira se. Ingrid je volela oca, ali mrzela je ono što su droga i alkohol načinili od njega.

Baš tada su se vrata otvorila i Teodoro je ušao u kuću spotičući se. Ponovo je bio pijan. Zaustavio se kad je video suprugu i ćerke kako se mole.

»Tata, dođi da se moliš sa nama« – Ingrid je kazala.

Teodoro je nežno pogledao u svoje ćerke. Ponekad bi se pridružio porodici u bogoslužnju. Nekada bi se uspavao na kauču.

Nakon proučavanja, Ingrid je otišla do oca i pomerila mu kosu sa čela. »Tata, Bog te voli. On želi da živiš boljim životom. Molim te, prestani da piješ i drogiraš se. To ti škodi.« Teodorove zakrvavljene oči napunile su se suzama. Znao je da su mu loše navike upropastile porodičnu sreću. Ali, osećao se nemoćnim da se oslobodi svojih zavisnosti.

Često je krao da bi kupio alkohol i drogu. Dva puta je bio hapšen i znao je da je imao sreće što nije otišao u zatvor. Osećao se grozno što je njegova žena morala da radi kako bi izdržavala porodicu i podizala decu dok je on napolju pio. Međutim, koliko god da je pokušavao, nije video mogućnost za promenom.

Kćerkin vera

U vreme kad je imala 5 godina, Ingrid je pratila svoju mamu na biblijske časove. Slušala ju je dok je iznosila biblijske istine drugima. Kada je napunila 7 godina, i sama je svedočila prijateljima o

svojoj veri i proučavala Bibliju sa njima, koristeći materijale za propovedanje deci. U jednom trenutku, vodila je malu grupu za decu i imala biblijske časove, a rezultat je bila grupa od 14 prijatelja koji su želeli da se krste. Međutim, najveći teret koji je osećala bio je da svedoči o Božijoj ljubavi svom ocu.

Nekoliko večeri, Teodoro je dolazio kući i pronalazio svoju ženu i ćerku kako drže biblijske časove kod kuće. Nije mu to smetalo, ali nije ni ostajao da sluša. Kada ne bi nikoga zatekao kod kuće, ponekad bi odlazio u crkvu i vičući ih dozivao da izađu. To je sramotilo porodicu, ali Ingrid nikada nije odustala od nade da će Bog dovesti njenog oca do Isusovih nogu. »Molim te, tata, pođi u crkvu sa nama« – Ingrid ga je preklinjala. »Hajde, pođi sa nama i poslušaj Božiju poruku.«

Teodoro nije mogao da kaže ne svojoj ćerki, tako da je ponekad odlazio na posebna crkvena bogoslužjenja. Osećao je Božije prisustvo u crkvi. Video je kako je vera usrećila njegovu porodicu. Čeznuo je da ima njihovu veru, njihovu radost, lični odnos sa Isusom. Međutim, iskušenja su bila jača od njegove volje, tako da kad su ga prijatelji pozivali da piju zajedno, on je odlazio sa njima.

Porodica i članovi crkve bili su podrška Teodoru dok je vodio svoju bitku protiv zavisnosti. Pridružio se ženinoj i kćerkinjoj grupi koja je proučavala Bibliju i osetio Božiju moć koja ga je snažila. Predao je život Hristu i izvojevao pobedu nad supstancama koje su ga godinama držale zarobljenim.

Vera

Pre nego što je predao svoj život Hristu, Teodoro nije znao ni da čita ni da piše. Ingrid mu je pomogla da nauči, čitajući Bibliju. Kada je bio kušan i obeshrabren, njih dvoje su se molili za mudrost. Ingrid je naučila oca kako da daje biblijske časove tako da se on pokazao kao vredan učenik.

Teodoro je sada nova osoba. Započeo je i novi posao, pa o svojoj ljubavi prema Hristu svedoči mušterijama i prijateljima kad god je u prilici. Često ga mušterije, kad uđu u radnju, vide sa otvorenom Biblijom na pultu. Prošle godine, Teodoro je doveo 32 osobe Hristu. Voli da govori drugima kako ga je njegova mala kćerka dovela Isusu.

Mama takođe nastavlja da daje biblijske časove. Porodica je ujedinjena u cilju svedočenja Božije ljubavi drugima. Ingrid sada ima 13 godina. Ona i dalje vodi sastanke u maloj grupi koja ima 15-oro dece i tinejdžera. Ingrid proučava sa njima i ohrabruje ih da pohađaju subotnu školu i idu u crkvu.

Ingrid se zahvaljuje Bogu što ju je upotrebio da dovede oca Hristu. Mnogi od očevih starih prijatelja su u zatvoru ili su umrli. Stari Teodoro je takođe umro, a na njegovo mesto, Bog je stvorio novog Teodora koji je pomogao da se izgrade dve nove zajednice vernika. On je sada starešina u svojoj matičnoj crkvi i živi je dokaz da je sa Bogom sve moguće.

Napomena: Da biste saznali i videli više o radu malih grupa, pogledajte DVD Adventistička misija.

10. novembar 2012.

Od tragedije do trijumfa

Anival, koji ima 18 godina, i njegov rođak Floresmilo prikradali su se nekoj srni u džungli istočnog Perua. Anival je uperio nišan ka životinji. Iznenada ga je zaslepljujuća eksplozija bacila u šipražje. »Jaooo!!!« – vrisnuo je od bola. Rođak mu je pritrčao i video da je obliven krvlju. Leva ruka mu je bila iskasapljena i krvarila je.

Floresmilo je pocepao svoju košulju da bi napravio zavoj i zastavio krvarenje. »Moraćemo da potražimo pomoć« – kazao je, pokušavajući da pomogne svom rođaku da stane na noge.

»Boli... ne mogu da podnesem ovaj bol. Ubij me!« – Anival je zapomagao. Ali, Floresmilo je naterao svog rođaka da ustane i jedva ga je dovukao do najbliže zdravstvene stanice koja je bila na četiri sata hoda.

U stanici nije bilo doktora, ali je medicinska sestra oprala ranu i dala Anivalu nešto protiv bolova. Onda je poslala dvojicu mladića

do obližnje bolnice koja je bila udaljena sat vremena. Tamo su doktori amputirali Anivalovu raskomadanu ruku i pobrinuli se za druge povrede.

Danima je Anival ležao u krevetu zureći u zid. Borio se sa bolovima i depresijom siguran da je njegov život okončan.

Od očaja do nade

Ni Anival ni njegov rođak nisu znali mnogo o Bogu. Međutim, Floresmilo je povremeno posećivao malu adventističku crkvu blizu porodične kuće. Shvatio je da je Anivalu potrebna i duhovna pomoć. Pronašao je adventističku crkvu u blizini bolnice i zamolio pastora da poseti Anivala.

Pastor je došao i pročitao Anivalu neke ohrabrujuće biblijske stihove. »Ti si izgubio ruku« – kazao je momku. »Ali, Bog ti je poštedeo život. On želi da znaš da te voli. On ima zadatak za tebe dok si ovde na zemlji. A kada Isus dođe, ponovo ćeš imati telo u celosti.«

Anival je bio skeptičan kad je čuo pastоровe reči. Međutim, što je više razmišljao o rečima koje mu je pastor rekao, osećao je sve veću snagu. Možda bi Bog mogao da učini nešto dobro od ove jezive situacije. Osećao je kako mu Božije prisustvo uklanja depresiju i ispunjava njegov um nadom. Kada se pastor vratio da ga poseti, Anival je jedva čekao da čuje još o Bogu.

Pastor mu je ostavio malu Bibliju i Anival je počeo da čita svaki dan po jedan deo, okrećući stranice palcem – jednim delom desne ruke koja nije bila umotana u zavoj. Pastor mu je preporučio koje delove Biblije da čita, kako bi ih mogao razumeti. I drugi članovi crkve su ga posećivali tako da se osećao ohrabrenim zbog druženja sa njima.

Novi život

Nekoliko sedmica kasnije, Anival je napustio bolnicu. Njegov rođak i on su posetili adventističku crkvu i upijali poruke nade i ljubavi. Pronašli su novi smisao života. Anival je shvatio da Bog zaista ima planove sa njim i zatražio je da bude kršten. Nekoliko meseci kasnije, Floresmilo se takođe krstio.

Anival se vratio domu svojih roditelja kao nova osoba. Ostavio je iza sebe jednog nesrećnog i neposlušnog tinejdžera. Vratio se kao čovek sa svrhom i novim pravcem za život. Umesto da bude ispunjen gnevom zbog gubitka ruke, osećao je radost i usredsredio se na druge. Njegova braća su primetila razliku i pitala se šta mu se to dogodilo. Anival im je sa radošću posvedočio o Božijoj ljubavi.

Anivalov stariji brat, Absalom, prvi je odgovorio na Božiju ljubav, a za njim i još nekoliko braće. Anivalova rođena braća postala su njegova braća u Hristu. Njegovi roditelji su takođe videli promene, pre svega kod Anivala, a onda i kod ostalih sinova. Poželeli su da i sami saznaju više o Božijoj ljubavi.

Nova misija

Danas su Anival, Floesmilo i Absalom nerazdvojni. Putuju u sela da posvedoče o Božijoj ljubavi kad god mogu. Anivalov otac se priprema da sagradi jednu crkvu u selu blizu rodnog grada njihove porodice, udaljenom nekoliko sati hoda. Planiraju da tamo otputuju i održe evangelizaciju od nekoliko večeri.

Trojica mladića rade kao zemljoradnici da bi zaradili novac i svoedočili drugima o svojoj veri. Do sada su održali osam evangelizacija u susednim gradovima. Krstilo se više od 50 ljudi.

»Izgubio sam ruku« –priča Anival, »ali osećam da sam dobio još četiri ruke – ruke mog brata i rođaka koji su uvek tu kraj mene i za mene. Nastavićemo da svedočimo o svojoj veri što je većem broju ljudi moguće. Za uzvrat, želimo da oni posvedoče o svojoj veri drugima kako bi se Božje jevanđelje brzo širilo da bi Isus mogao brzo da se vratiti.«

Mnogo sela u istočnom Peruu nemaju ni najjednostavnije crkve gde bi mogla da održavaju bogoslužjenje. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji crkve u jednom od gradova gde rad na spasavanju duša napreduje velikom brzinom. Hvala svima koji prilažu darove kako bi se o Božjoj ljubavi moglo posvedočiti onima koji još uvek nisu upoznali Isusa.

17. novembar 2012.

Slediti Svetlo

Itelvina je pratila biblijski stih prstom dok ga je ponovo čitala. U njemu je bilo jasno rečeno da je Bog uspostavio sedmi dan kao sveti dan. Ali, ona nije znala kako da svetkuje subotu. Nije poznavala nikoga ko je svetkovao sedmi dan. Šta da radi?

Nema slučajnog susreta

Itelvina živi u malom gradu u centralnom Brazilu. Revno je odlazila nedeljom u crkvu, ali kada je otkrila Božiji sveti dan, uznemirila se.

Jednoga dana dok je bila na času šivenja, Itelvina je kazala svojoj nastavnici šta je otkrila u Bibliji u vezi sa svetkovanjem svetog sedmog dana.

»Čula sam za neku crkvu koja svetkuje subotu« – nastavnica je kazala. »To je crkva Adventista sedmog dana, ali ne poznajem nijednog adventistu koji živi u blizini.« Itelvini je bilo drago kad je čula da postoji crkva koja svetkuje Subotu, ali i žao što nema nijedne blizu. Nastavila je sama sa proučavanjem Biblije.

Jednog dana, Itelvina je začula kucanje na vratima i otvorila. Zatekla je neku nepoznatu ženu kako stoji na njenom pragu. »Ja sam Marija« – žena se predstavila. »Došla sam u posetu svojoj porodici koja živi u ovom gradu. Čula sam da proučavaš Bibliju i pitala sam se da li bi želela da proučavamo zajedno.«

»O, da, volela bih« – odgovorila je Itelvina. Bila je još ushićenija kad je saznala da je Marija adventista. Marija joj je dala komplet tema za proučavanje Biblije tako da su njih dve počele zajedno da proučavaju. Kada se Marija vratila kući, Itelvina je nastavila sa proučavanjem Biblije. Čuvala je pitanja koja su se pojavila kada se Marija bude vratila u grad.

Crkvena porodica

Jednog dana, druga žena je pokucala na Itelvinina vrata. »Moja porodica se preselila ovde« – žena je kazala. »Tražimo ljude koji žele

da proučavaju Bibliju.« Itelevina je zadrhtala kad je saznala da je ova žena takođe adventista. Prihvatila je ženin poziv da subotom ide na bogoslužnja sa njenom porodicom. Bila je to prva Itelevinina prilika da prisustvuje adventističkom bogoslužnju. Uskoro su članovi male grupe postali kao porodica. Nekoliko meseci kasnije, Itelevina se krstila.

Onda se preselila u drugi grad kako bi bila bliže svojoj porodici. Međutim, taj grad nije imao adventističku crkvu. Nedostajalo joj je druženje u kome je uživala kad je bila sa svojim prijateljima adventistima. Kada je saznala za adventističku crkvu udaljenu samo sat vremena, odlazila je autobusom na bogoslužnja sa svojim prijateljima, takođe vernicima. U toku sedmice je posećivala ljude u svom gradu i pozivala ih da krenu sa njom u crkvu. Ipak, za mnoge je crkva bila isuviše daleko.

»Hajde da osnujemo crkvu u mom gradu« – kazala je pastoru crkve u koju je išla. »Razgovarala sam s ljudima i pozvala ih da dođu u crkvu. Oni bi došli, ali isuviše je daleko za njih da putuju.« Pastor je obavestio oblast o ovoj ideji.

Dva pionira iz globalne Misije složila su se da rade u Itelevininom gradu. Zajedno su radila na pozivanju ljudi i proučavanju Biblije sa njima. Rezultat toga je bila dobra posećenost na evangelizaciji.

Ruberval

Jedan od ljudi koji je posećivao sastanke bio je i Ruberval. Za adventiste je najpre saznao od svog poslodavca. Sa njim je proučavao Bibliju, ali kad je završio posao za koji ga je gazda unajmio, Ruberval je krenuo dalje i napustio proučavanje biblijskih tema.

Ruberval je znao za subotu, ali je nije svetkovao. Primećio je da kada radi subotom, često nailazi na probleme koji su ga onemogućavali da završi svoj posao. U ponedeljak bi se vratio i brzo rešio te probleme. Bio je ubeđen da je subota zaista Božiji sveti dan, ali još uvek se nije predao Bogu.

Jednog dana dok je radio na elektičnom stubu, toranj se obrušio i zbacio Rubervalu na zemlju. »Gospode, pomози mi!« – Ruberval se molio kada je pao. U bolnici je imao vremena da razmišlja o svom životu. Shvatio je da ne živi onako kako bi trebalo.

Predaja i blagoslov

Ruberval se setio jednog adventiste u gradu i pozvao ga. Kazao je tom čoveku da želi da preda svoj život Bogu. Članovi adventističke crkve iz Itelvinine grupe okupili su se oko Ruberala i ulili mu nadu kada se duhovno i fizički oporavio.

Posećivao je adventističke sastanke kad je bila evangelizacija i konačno odlučio da sledi Gospoda putem krštenja. Novi vernici su osnovali svoju grupu i počeli da se sastaju u garaži jednog od članova.

Većina adventista u tom gradiću otišla je u penziju ili rade neke fizičke poslove, love ribu ili su vlasnici nekih malih radnji. Žele da sagrade jednostavnu crkvu u kojoj se mogu sastajati i dovesti svoje prijatelje da uče o Isusu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da njihov san o crkvi postane stvarnost. Zahvaljujemo vam se za pomoć u ostvarenju ovog projekta.

24. novembar 2012.

Dečak – propovednik

Jedanaestogodišnji Markos sedeo je na sastanku male grupe sa majkom i još nekoliko odraslih ljudi. Svako u crkvi pripada nekoj od malih grupa, razmišljao je Markos. Zašto i mi, deca, ne možemo imati svoju malu grupu? Što je više mislio o tome, postajao je sve uzbuđeniji. Nema razloga da i mi nemamo malu grupu. Jednostavno je moramo organizovati!

Markos živi sa roditeljima i četvoro braće i sestara u malom gradu, u centralnom Brazilu. Njegova crkva je mala tako da imaju pastora koji radi i u devet drugih zajednica. On ne može zadovoljiti potrebe svih u crkvi, a služi i onima koji ne poznaju Isusa. Zato ohrabruje vernike da vode crkvene aktivnosti i svedoče drugima o svojoj veri. Markos je pitao pastora kako da započne rad u maloj grupi za decu njegovog uzrasta.

»Samo pozovi svoje drugove da dođu i pripremi program za njih« – kazao je pastor smešeći se. Obećao mu je da će doneti neke materijale koji bi pomogli Markosu da započne ovaj rad. Uskoro su

materijali stigli. Kada ih je Markos pogledao, osetio je uzbuđenje koje prostrujalo kroz njegovo telo. Setio se da je pre godinu dana propovedao na Molitvenoj sedmici za decu. Nije bilo tako teško. Uz Božiju pomoć ja to mogu! pomislio je.

Mali počeci

Markos se pripremio za svoj prvi sastanak koji će se održati u domu njegovih roditelja. Pozvao je decu iz crkve i kazao im da pozovu svoje drugove i drugarice iz škole i komšiluka. Na dan okupljanja, Markos je dva puta proverio da li je sve spremno. Nekoliko dece mu je potvrdilo svoj dolazak. Ali, da li će stvarno doći?

Na zvuk kucanja na vratima, Markos je požurio da otvori vrata.

»Čao, drago mi je što si mogla da dođeš« – rekao je devojčici koja je ušla u sobu. Dao joj je parče papira gde je trebalo da zapiše potrebe za molitvom dok je on ponovo otvarao vrata. Uskoro je u sobi odzvanjao žagor dece koja su silno želela da uzmu učešća na svom sopstvenom sastanku. Markos ih je ponovo srdačno pozdravio i zamolio ih da mu se pridruže u molitvi pre nego što skup zvanično počne.

Deca su otpevala nekoliko pesama ponavljajući ih, tako da su i nova deca mogla da ih nauče. Onda je uzeo kutiju sa balonima i pozvao svako dete da uzme jedan balon. »Naduvajte ih najviše što možete« – kazao je. Zatin je dao svakom detetu nešto čime bi probušilo balon. »Pokušaj da probušite tuđi balon, ali pazite da neko drugi ne probuši vaš« – rekao im je. Zavladao je kaos kada su deca počela da skaču da bi probušila tuđi balon dok su svoj držala van dohvata drugih.

Kada se ova aktivnost završila, Markos je objasnio da baloni predstavljaju nas, a oštri predmeti su prepreke sa kojima se susrećemo u svom životu. »Bog nam pomaže da se oslobodimo tih prepreka kako bismo bili snažniji iz dana u dan« – govorio je.

Prvi sastanak je bio uspešan, a deca su se zahvalila Markosu što ih je pozvao. Mnoga od nove dece još uvek dolaze na sastanke ove male grupe. Markos svakom omogućava priliku da povede ceo sastanak ili neku aktivnost kako bi se naučili veštini vođenja.

Dete propovednik

Budući da Markosova crkva retko ima priliku da uživa u propovedi svog pastora, starešine su zamolile vernike da propovedaju. Nakon što su videli Markosa kako propoveda na Molitvenoj sedmici za decu, starešine ga često zamole da propoveda u crkvi. Markos oseća poziv da postane pastor i prihvata priliku da služi svojoj crkvi u vođenju bogoslužjenja ili time što će govoriti. Često ga pozivaju da propoveda i u drugim crkvama. Kada ide, on poziva još neke ljude da krenu sa njim i pomognu u držanju ostalih delova službe u okviru bogoslužjenja.

Markos oseća poseban teret zbog svog oca koji ne dolazi redovno crkvu. Dođe kada Markos propoveda i dečaku je drago zbog toga, ali on se moli da i njegov otac jednom zavoli Isusa i odluči da Mu služi. »Moramo ostati verni Hristu« – kaže Markos. »Svaki čovek ima poteškoća u životu – bolest, tuga, izazovi. Potrebno je da svako zna da ge crkvena porodica širom sveta voli i podržava. Moramo se moliti jedni za druge.«

Mala crkva u koju Markos odlazi nalazi se u jednoj otvorenoj garaži. Članovi rade i štede. Mole se da sagrade stalno mesto za bogoslužjenje. Do sada imaju dovoljno da postave temelje crkvi.

Upravo su shvatili da će im crkva u svetu pomoći da ostvare svoj san i dobiju crkvu gde mogu pozivati ljude da slave Boga, mesto na koje će dovoditi ljude Isusu. Oni su živa grupa vernika koji su odlučili da šire Božiju radosnu vest. Hoćete li ih i vi podržati u tim naporima svojim darovima trinaeste subote, 22. decembra?

1. decembar 2012.

Kako pronaći nadu?

Ianijina stopala raspršivala su gomilu prljavštine dok je trčala. Pluća su joj vapila za vazduhom, ali nastavila je da trči kući, svojoj majci i sigurnosti.

Iani je imala 15 godina. Njena majka, mlađi brat i sestra su bili bolesni. Majka nije mogla da radi tako da se Iani zaposlila u fabrici. Radila je za minimalnu platu kako bi kupila bar hleb. U početku je izgledalo da je šef prijateljski nastrojen. Međutim, jednom je pokušao da je zlostavlja. Istrgnula se iz njegove ruke i pobjegla.

Iznenada je ugledala auto nekog čoveka kako ide u njenom pravcu. Zaustavila se, prestravljena, i podigla nekoliko kamenčića da ih baci na njega ukoliko pokuša da joj se približi. Onda je majka izašla iz automobila ovog čoveka i potrčala prema Iani pre nego što je on bilo šta i mogao da kaže. »Tvoj šef je došao kući i rekao da si pobjegla. Šta se dogodilo?«

Iani je ispričala svojoj majci da šta je pokušao, ali da je ona pobjegla. Majka je odvela Iani da da policiji izveštaj, ali policija nije ništa učinila. Ianina porodica se preselila kako bi pobjegla od tog čoveka i uspomena koje su je progonile.

Od očaja do nade

Iani je pala u očaj i doživljavala divlje napade besa. Jednom je bila u crkvi, ali nije više znala kako da se obrati Bogu. Psiholog joj je pomogao da se suoči sa traumama koje je pretrpela i ljudima u njenom životu koji su je izdali – njen odsutni otac, agresivni očuh, ljubomorna profesorka i šef koji je pokušao da je siluje. Malo po malo, suočavala se sa gorčinom koja je ispunjavala njeno srce.

Jedne subote popodne, neki članovi lokalne adventističke crkve posetili su Ianinu porodicu. Pevali su, čitali Bibliju i razgovarali. Ianina majka je bila adventista i odvodila decu u crkvu kada je Iani bila mlađa. Ali, njihove česte selidbe i nedostatak novca za odeću i autobusku kartu onemogućili su im odlazak u crkvu. Na kraju je Ianina majka prestala da odlazi u crkvu, a vera porodice se gasila.

A sada, slušajući radost u glasovima ovih tinejdžera koji su pevali i govorili iz Božije Reči, Ianina majka je poželela da se vrati Bogu. Iani nije imala ništa osim iznošenih farmerica koje je nosila. Međutim, njena majka je insistirala da odu u crkvu, pa je Iani pozajmila haljinu i pomogla svom bratu i sestri da se spreme.

Misija Kaleb

Neki članovi crkve su pozvali Iani da im se pridruži na mision-skom putovanju koga su nazvali Misija Kaleb. Iani nikada nije čula za Misiju Kaleb tako da su joj neke devojke objasnile da je to jedan kratak mision-ski projekat. Grupe širom Brazila provele su tri sed-mice radeći u jednom određenom gradu. Tamo su radili u okviru zajednice i pomagali članovima lokalne crkve da vode sastanke na evangelizaciji i posećuju bivše članove.

Neko se ponudio da plati troškove za Iani. Odlučila je da bi mogla upoznati nove ljude i videti nova mesta. Pristala je da ide.

Članovi crkve su putovali u udaljeni grad na severu Brazila. Prošli su neku vrstu obuke, a Iani je bila određena da daje biblijske časove. Nije mnogo znala o Bibliji, tako da je svaki dan morala da proučava lekcije pre nego što bi izložila temu ljudima koji su posećivali sas-tanke. Bilo je naporno, ali ona se osećala ispunjenom.

Svakoga dana Iani je proučavala Bibliju sa ljudima, a svake noći mladi su slušali evangelizatora kako drži predavanja o različitim bib-lijskim temama. Iani je osetila kako joj strah i bes nestaju. Oni post-aju zamenjeni nadom za budućnost i ljubavlju prema Bogu. Naučila je kako da oprašta ljudima koji su je povredili i, na kraju ovog mis-ionskog puta, Iani je osetila da je potpuno nova osoba. Odlučila je da se krsti.

Novi život, nova nada

Iani se vratila kući sa novom vizijom za svoju budućnost. Želela je da studira na Akademiji u centralnom Brazilu. To je adventistički internat koji je udaljen jedan sat od njene kuće. Njena porodica nije imala novca tako da je Iani radila kao kolporter kako bi dobila delimičnu stipendiju. Članovi crkve su joj pomogli da plati ostatak školovanja, a drugi su donirali školski pribor.

Na Akademiji u centralnom Brazilu, Iani je ponovo otkrila radost koju je osetila nekada dok je učila. Njeni profesori i prijatelji naučili su je da se u potpunosti pouzda u Isusa. »Vreme koje sam provela na Akademiji u centralnom Brazilu bio je najbolji period u mom životu« – priča Iani. »Bog je preokrenuo moj život. Mojoj porodici i meni je dao nadu i budućnost. Svakoga dana osećam Njegovo prisustvo i želim da Mu služim celog života.«

Molba za darovanje

Akademija u centralnom Brazilu je Božija ruka koja trajno menja život mnogih studenata. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji crkve za studente, osoblje i vernike koji žive oko Akademije u centralnom Brazilu. Vaši darovi će pomoći da ova škola nastavi da zauvek menja život ogromnog broja učenika.

8. decembar 2012.

Božiji odgovor u poslednjoj sekundi

(Zamolite nekog tinejdžera da iznese izlaganje u prvom licu)

Moje ime je Džejmison. Nisam bio baš najbolji mladi hrišćanin. Neko vreme me crkva nije interesovala. Život kod kuće sa očuhom bio je težak. Uprkos naporima moje majke da me zadrži u crkvi, veliki deo svog vremena sam provodio sa prijateljima koji nisu bili adventisti. Prihvatio sam njihov način života koji nije bio dobar. Život je gubio svoj smisao.

Hodati i raditi sa Bogom

A onda sam otišao na sastanke za duhovnu obnovu koje je sponzorirala moja lokalna crkva. Tamo sam mogao da razmišljam o svom životu i svom odnosu prema Bogu. Pre nego što su se sastanci završili, u potpunosti sam predao svoj život Bogu.

Tamo sam čuo i za Misiju Kaleb, program koji je finansirala adventistička crkva u Brazilu. On omogućava srednjoškolcima i

studentima sa koledža da zajedno rade u posebnim uslovima kako bi sagradili tamo crkvu. Volonteri pronalaze načine kako da pomognu ljudima u zajednici, kao i da posećuju ljude i dele Biblije za proučavanje onima koji su za to zainteresovani.

Tako sam doneo veliku odluku i prijavio se da jedan mesec svog letinjeg raspusta provedem u Misiji Kaleb. Bio sam uzbuđen zbog putovanja u drugi deo ove velike države. Ali, takođe, želeo sam da se približim Bogu. Jedva sam čekao da Misija Kaleb počne.

A onda, samo sedmicu dana pre polaska, naš projekat je morao da se otkáže. Bio sam tako razočaran. Razmišljao sam o tome i uvideo da mora postojati drugi način da iskoristim svoj raspust za Boga. Zamolio sam Ga da mi otkrije kako. Tog istog poslepodneva pozvao me je prijatelj i upitao da li bih voleo da krenem u kolportažu – prodaju adventističkih knjiga i materijala od vrata do vrata. Bio sam siguran da je ovo Božji odgovor na moju molitvu, tako da sam se složio. Spakovao sam svoje stvari i sledećeg dana otputovao u grad gde ću raditi.

Zarađivanje i učenje

Moja vera u Boga je ojačala u toku mesec dana dok sam prodavao hrišćanske knjige i ostalu literaturu. Osetio sam Božije prisustvo mnogo puta dok sam kucao na vrata. Naučio sam da se oslanjam na molitvu i provodim mnogo vremena sa Bogom. To mi se dopalo! Znao sam da želim da kolportiram za vreme letnjeg raspusta.

Išao sam u državnu školu, ali Bog je usadio drugi san u moje srce – da pohađam adventističku školu, Akademiju u centralnom Brazilu. Shvatio sam da mogu zaraditi deo svog školovanja radeći kao kolporter.

Vredno sam radio tako da sam mogao da zaradim dovoljno za troškove prvog semestra u adventističkoj školi. Voleo sam da učim u adventističkom okruženju gde su studenti slavili Boga i molili se zajedno.

Tokom sledećeg raspusta, ponovo sam prodavao literaturu kako bih zaradio novac za školarinu. Radio sam naporno i mnogo se molio, ali završio sam sa odmorom brže nego što sam planirao. Znao

sam da moja mama ne može da mi pomogne kad je školarina u pitanju tako da sam molio Boga da mi pokaže svoju volju.

Vratio sam se u školu ne verujući da ću moći da platim sve troškove. Nastavio sam da učim i radio na kampu kako bih podmirio troškove školovanja. Međutim, uskoro sam shvatio da neću moći dovoljno da zarađujem. Razgovarao sam sa svojim pastorom i profesorima o tome da nađem sponzora i molio sam se. Ipak, ništa se nije promenilo.

Pobeda u porazu

Konačno sam priznao poraz. Spakovao sam svoje stvari i planirao da se u nedelju autobusom vratim kući. Prodavaću knjige da zaradim novac kako bih se vratio sledeće godine.

U subotu uveče, otišao sam kod svojih prijatelja i pozdravio se sa njima. Onda me je našao jedan čovek koga sam upoznao prethodnog dana. »Da li zaista želiš da odeš?« – upitao me je. Kazao sam mu da ja želim da ostanem, ali nemam novca.

»Ja ću ti platiti školovanje do kraja školske godine« – rekao mi je. Bio sam zatečen. Te noći mi je Bog pokazao da je On preuzeo kontrolu. On nije razdvojio Crveno more sve dok Mojsije nije pružio svoj štap. Bog nije odgovorio na moju potrebu sve dok vreme nije došlo. Ali, On je uvek veran.

Dok sam odrastao, slušao sam mnogo priča o Božijoj vernosti. Sada imam sopstvenu priču koju mogu da ispričam. Ali, ovo je tek početak. Bog još uvek nije otkrio ostatak moje priče.

Molba

Bog koristi Akademiju u centralnom Brazilu da dovede mnoge mlade ljude Hristu i obučni nas za svoju službu. Nama treba crkva u kojoj ćemo održavati bogoslužnja kao zajednica. Sada se sakupljamo u salama za predavanja, studentiskim domovima, pa čak i napolju. Hvala vam što ćete nam svojim darovima trinaeste subote pomoći kako bismo izgradili crkvu Njemu u čast.

Napomena: Pogledajte studente sa ove Akademije na video klipu DVD-ja Adventistička misija.

15. decembar 2012.

Novi dom

Muzika je tutnjala dok su parovi plesali po kući, smejući se i pijući. Devetogodišnji Karlos je pogledao u mamu i zgrabio pivo. Ona se smejala i nastavila da igra.

Karlos je sve češće konzumirao alkohol. Njegovi roditelji ili to nisu primećivali ili ih nije bilo briga. Uskoro je postao zavisnik i pio je svaki dan. Ponekad je čak nosio alkohol u školu u konzervi za sodu ili bi pitao nekog starijeg druga da mu kupi. Karlos je postao zavisnik pre nego što je napunio 10 godina.

Neko novo iskustvo

Jedna adventistkinja vodila je program koji je finansirala vlada za siromašnu decu u Karlosovom susedstvu, a bio je za čitavu zajednicu. Primetila je Karlosa i pozvala ga da pohađa časove u klubu izviđača u crkvi. »Dobro« – slegnuo je ramenima.

Ušao je u crkvenu prostoriju za aktivnosti i bio okružen srećnom decom njegovih godina. Slušao ih je kako pevaju i posmatrao kako vežbaju marširanje i proučavaju prirodu. Pozvali su ga da im se pridruži na putovanjima i kampovanju. Oduševljeno je to prihvatio. Kada su izviđači izučavali zdrav život, Karlos je shvatio svo zlo koje nanosi zavisnost od alkohola. Nije bilo lako, ali prestao je da pije.

Roditelji su mu se razveli i niko nije mnogo obraćao pažnju na to što je on zainteresovan za izviđače. Njima je samo bilo drago što je pronašao ono što voli. Kada je odlučio da se krsti, pitao se da li će i jedan od roditelja doći da prisustvuje tom trenutku. Niko nije došao.

Problemi kod kuće

Ali, kada je Karlosov novi život izvršio uticaj i na njihov, počele su nevolje. Karlos je radio posle škole i prodavao smrznute slatkiše kako bi pomogao majci da plati račune. Međutim, ona nije razumela zašto Karlos ne radi subotom. Objasnio joj je da će on raditi drugim danima, ali ne petkom uveče, niti subotom. Najzad se složila da mu dozvoli da poštuje Božiji zakon i ne radi subotom. Ipak, pojavile su se neke druge stvari zbog čega je između njih nastao sukob i majka

mu je na kraju rekla da napusti kuću. Bože, šta da radim? Karlos je razmišljao. Osećao se bespomoćno i pitao se da li će završiti na ulici. Karlos je zamolio baku i dedu da mu dozvole da živi sa njima. Danju je radio, a noću učio. Međutim, ni oni nisu razumeli njegova religijska ubeđenja koja su smatrali čudnima. Kada su mu časovi kasno počinjali, baka i deda su ga optužili da pijanči sa drugovima. Jedne noći kada se Karlos vratio kući posle 11 sati, deda ga je sačekao na vratima. »Gde si bio?« – zahtevao je odgovor. »Šta si radio?« – jedva je kontrolisao bes u glasu.

»Bio sam u školi« – objasnio je Karlos. Međutim, deda mu nije poverovao i naredio mu da napusti njihov dom. Dok je Karlos pakovao svoje stvari za odlazak, pitao se kuda da krene.

Nova budućnost

Jedna žena koja je bila član crkve čula je njegovu priču i ponudila mu da živi sa njenom porodicom. Karlos je prihvatio ponudu i zahvalio se. Jednoga dana dok su njih dvoje sedeli i pričali, Karlos joj je ispričao svoj san da ide u adventističku školu da bi završio srednju školu.

»Možda postoji neki način« – žena mu je kazala. Karlos se zahvalno nasmešio. Kasnije je ta žena razgovarala sa pastorom koji se složio da pokuša da pomogne Karlosu kako bi dobio stipendiju i pohađao Akademiju u centralnom Brazilu. Kada je Karlos saznao da ga je Akademija primila, osetio je radost kakvu nikada ranije nije. Ljudi su se brinuli za njega i želeli su da uspe.

Karlos ide na Akademiju u centralnom Brazilu. »Vidim promene u svom životu« – kaže on smešeći se. »Ovde rastem duhovno, intelektualno i fizički. Imam veliku podršku od profesora, dekana koji je zadužen za dečake i mojih školskih drugova. Hrabrili su me kada sam u iskušenju. Razgovarali su sa mnom i molili se sa mnom kad mi je bila potrebna pomoć. Snažili su moju veru.

Možda nemam biološku porodicu, ali imam duhovnu porodicu u mojoj školi. Ona mi pomaže da uvidim da Bog ima planove za mene kakve ne mogu ni zamisliti. Bog drži ceo svet u svojoj ruci – uključujući i mene!«

Akademija u centralnom Brazilu

Akademija u centralnom Brazilu broji više od 400 studenata. Gotovo 300 studenata je u internatu, a polovina njih ne potiče iz adventističkih domova. Škola se ozbiljno bavi misijom koju joj je Bog dao – da dopre do ovih studenata dok su tu u školi. Škola ima aktivni misijski program koji uključuje mlade širom regiona. Studenti iz škole mogu provesti nekoliko sedmica svakog leta radeći u slabo razvijenim i nerazvijenim regijama Brazila. Drugi se obučavaju da provedu 10 meseci služeći u misiji negde u državi.

Ali, srce svake adventističke škole je njena crkva. Akademija u centralnom Brazilu nema crkvu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će u izgradnji crkve kako bi se studenti i vernici zbližili u Hristu i obučavali buduće vođe za službu.

22. decembar 2012.

Najteže mesto

»To je gubljenje vremena« – jedan Evropljanin je kazao Ferdinandu Stalu. »Oni Indijanci su isuviše glupi da bi bilo šta naučili. Pijanice su i gori su od životinja.« Ferdinand se borio sa besom koji se u njemu nakupio. Slušao je slične reči otkad su Evropljani čuli da su Stalovi došli u Južnu Ameriku da rade sa Indijancima.

»Ne!« – Ferdinand je uzviknuo kada je konačno bio sam sa Anom, svojom suprugom. »Ovi ljudi mogu učiti ako im se pruži prilika!«

Evropljani su maltretirali Indijance, nekada plemeniti narod, a policija ih je tukla. Razboleli su se radeći u opasnim rudnicima zlata, a nisu imali priliku da se leče. Bog je pozvao porodicu Stal u »najteže mesto« da radi za Njega, a Ferdinand je bio određen da podigne ove ljude iz prljavštine, bede i upozna ih sa Isusom.

Bračni par je otvorio zdravstvenu ustanovu kako bi se Indijanci lečili. Pozvali su ih da uče o Bogu. Ponekad se na stotine ljudi sakupljalo subotom da čuju Ferdinanda kako objašnjava Božiji plan spas-

enja. Indijanci su uživali kad su čuli jevanđelje koje je bilo predstavljeno na tako jednostavan način.

Protivljenje

Međutim, neki Evropljani nisu bili zadovoljni što su Indijanci otkrili slobodu u Hristu. Jedne subote lokalni sveštenik je došao na skup. Propoved je bila o suboti, a Ferdinand se molio za vođstvo. Uskoro je lice sveštenika pocrnelo od besa. Povikao je: »To je laž! Subota je nešto staro i više ničemu ne služi.«

Jedan stari Indijanac je ustao i progovorio: »Gospodine svešteniče, vi nama govorite da je subota stara, da više ničemu ne služi. Pa, Bog je stvorio sunce i mesec. I oni su stari, a još uvek nam služe. Zašto je onda subota nešto drugo?«

Sveštenik, koji nije mogao da odgovori, uzmaknuo je unazad. Kasnije dok je Ferdinand razmišljao o onome što se dogodilo, uzviknuo je: »A Evropljani kažu da ovi ljudi ne mogu naučiti ništa!«

Žabe i tifus

Jednog jutra, poglavica obližnjeg sela je došao do klinike i kazao Stalu: »Molim vas, dođite i pomozite mom narodu. Umiru od strašne bolesti!«

Ferdinand je skupio što je više mogao lekova i poneo ih poglavici u selo. Pošto je dao terapiju desetinama ljudi, Ferdinand je upitao poglavicu gde seljani piju vodu. Poglavica ga je odveo do prljavog, talogom prekrivenog potoka.

»Potrebno mi je nekoliko muškaraca sa lopatama da prokopaju ovaj izvor« – kazao je Ferdinand. Poglavica je pronašao nekoliko jakih muškaraca koji su sklonili talog i iskopali blato. Pomerili su na stotine žaba koje su prenosile ovu bolest. Ferdinand je ozidao strane oko potoka i postavio cevi tako da su ljudi imali siguran izvor vode. Uskoro je epidemija tifusa okončana.

Božija ruka koja spasava

Kada su Stalovi počeli da grade misionarsku zgradu, lokalne verske vođe su im zapretile i poslale grupu pijanih Indijanaca da uznemiravaju radnike. Neki od radnika su hteli da se tuku sa ovom

grupom jer, iako su bili malobrojniji, bili su trezni i mogli su ih nadjačati. Ali, Ferdinand se setio Isusove zapovesti da vole svoje neprijatelje i čine dobro onima koji ih mrze. Naterao je svoje radnike da bace kamenje i ignorišu masu. Na kraju se grupa razišla.

Ali, kada su se Stalovi sutradan vratili u misiju nakon nabvke, videli su lom na gradilištu i otkrili da je oprema nestala. Svetina je došla i ukrala sve što je bilo vredno. Pokušali su da primoraju radnike da kleknu pred sveštenikom. Oni koji su odbili da se poklone bili su prisiljeni da prepešače 20 milja (32km) do najbližeg grada gde su bili uhapšeni.

Ferdinand se žalio sudiji i podsetio ga da će jednoga dana i njemu Bog suditi. Na kraju su ljudi bili oslobođeni. Kao rezultat ovog incidenta, Peruanski kongres je usvojio povelju koja garantuje versku slobodu svim religioznim denominacijama.

Plodonosna služba

Dok su služili u jednom selu, Stalovi su videli velike grupe Indijanaca vođene lokalnim verskim vođama koji su se složili da ubiju misionare. Bračni par i njihovi pomagači izbegli su u siromašnu kolibu. Napolju su verske vođe izazvale rulju da zapale kolibu. Iznenada su misionari začuli povike straha i zvuke ljudi koji su trčali. Kada se sve utišalo, Ferdinand izvirio napolje nesiguran šta će naći. »Šta se dogodilo?« – pitala je neka žena koja je stajala napolju.

»Zar niste videli vojsku Indijanaca koja je došla da vas odbrani?« – upitala je žena. Ferdinand i Ana nisu videli nijednog, ali su znali da je to bila armija anđela koja ih je spasila od sigurne smrti.

Stalovi su nastavili da rade kao bračni par propovednika i služili su narodu Perua 29 godina. Njihov rad je doveo do krštenja više od 2 000 Indijanaca. Osnovano je preko deset škola namenjenih obrazovanju ljudi koje su neki nazivali »neznalicama, lenjim zverima.«

Preuređen tekst iz knjige Pozvani da vole, Kaj D. Rico (Pacific Press Publishing Association, 1988).

Program trinaeste subote

Saborska himna	»Hristos za svet«
Dobrodošlica	
Biblijski tekst	(vidi dole)
Molitva	
Program	»Male grupe, veliki rast«
Darovi	

Zamolite decu koja idu u obdanište i decu iz osnovne škole da otpevaju jednu ili nekoliko pesama koje su naučili u ovom tromesečju za vreme skupljanja dara.

Završna pesma	»Daleko i blizu polja su prepuna«
Završna molitva	

* * *

Učesnici: dvoje (ili više) govornika i nekoliko dobrovoljaca koji sede u publici.

[Izaberite učesnike koji će uvežbati svoje uloge i jasno iz izneti. Iako učesnici ne moraju da nauče svoje delove napamet, trebalo bi da budu dovoljno upoznati sa sadržajem kako bi ga izneli uverljivo.]

Ukoliko program ide nakon proučavanja subotnoškolske pouke, zamolite nekoliko vernika da izađu iz svojih razreda i sednu sami na podijumu ili stanu u hodnik ili pak izađu iz crkve. Ako program prethodi pouci u subotnoj školi, zamolite članove da sednu u svoje razrede osim onih koje ste izabrali da sednu ili stanu sa strane.

* * *

Govornik 1: Južnoamerička divizija raste velikom brzinom i trenutno ima više od 2 miliona članova. Tajna brzog rasta su male grupe.

Crkve u Južnoj Americi ohrabruju članove da postanu članovi neke male grupe koja se sastaje van redovnih sati u crkvama, obično u domu nekoga od vernika. Ta grupa proučava Bibliju zajedno, moli se i poziva prijatelje da joj se pridruže. Male grupe pomažu vernicima da budu osnaženi dok proširuju krug prijatelja. Kada grupa poraste do određenog broja, ona se deli i nastavlja da raste.

Govornik 2: Doživite radost tako što ćete pozvati nekog da se pridruži maloj grupi. Vaš subotnoškolski razred ili grupa koja vam je sada najbliža – to je vaša mala grupa. Pogledajte unaokolo i pronađite nekoga ko nije član nijedne male grupe. Ustanite i pronađite nekog i pozovite ih da vam se pridruži. Ubedite ih da vaša grupa neće biti potpuna bez njih. [Odvojte dva minuta za ovu aktivnost.]

Govornik 1: Kako ste se osećali kada je neko prihvatio vaš poziv da vam se pridruži? Zamislite kad bi svaki član pozvao nekoga u vašu malu grupu sledeće sedmice. Ubrzo ne bi bilo mesta za sve. Da li biste prestali da rastete broјčano kako biste svi stali? Ili biste se podelili u dve ili tri grupe koja se sastaje u različito vreme i na različitim mestima tako da svako može učestvovati i biti duhovno nahranjen? Eto kako male grupe u Južnoj Americi postaju crkve – pozivanjem, negovanjem i deljenjem.

Na stotine malih grupa u Južnoj Americi postaju crkve. Hajde da posetimo jednu i pogledamo kakva je.

Govornik 2: Araguana je mali grad u centralnom Brazilu. Većina ljudi koji tamo žive rade kao fizički radnici pored reke kako bi zaradili za svoje porodice. To nije lako.

Pre dve godine je samo jedna adventistkinja, Itelvina, živela u tom gradu. Pošto u gradu nije bilo crkve, ona je putovala 16 milja (26 kilometara) da bi bila na bogosluženju u crkvi. Kada je lokalna misija uvidela da Itelvina nije jedini adventista u gradu i da o svojoj veri svedoči susedima, održali su evangelizaciju. Jedna grupa od oko 15

vernika počela je da se sastaje u maloj iznajmljenoj sali. Međutim, sa malom zaradom, toj grupi je bilo teško da plaća kiriju. Na kraju su odlučili da održavaju bogoslužjenja u garaži jednog od članova. Grupa nastavlja sa rastom kroz sastanke male grupe.

Oni sada imaju zemlju na kojoj grade jednostavnu crkvu i sakupili su dovoljno novca da postave temelj. Srećni su jer dovode mnogo ljudi Hristu, ali nemaju finansija da sagrađe veću crkvu. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se sagradi crkva za vernike u Araguani.

Govornik 2: Adventističke akademije, jedna u centralnom Brazilu a druga u severnom Peruu, imaju isti problem. Dok školski spisak raste, one nemaju crkvu u kojoj bi studenti proslavljali Boga. Moraju da se sakupljaju u malim grupama u kapelama studentskog doma, u halama za predavanja, ili pod krošnjama drveća. Crkva će pomoći ovim školama da obučavaju mlade ljude dok oni ne nađu mesto za bogoslužjenje za osoblje Akademije i zajednicu. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se izgrade crkve za ove kampuse.

Govornik 1: Deca su srce crkve u Brazilu i Peruu. Ona imaju svoje male grupe. Ali, deci iz Perua nedostaju materijali koje mogu koristiti u vođenju svoje male grupe. Deca širom sveta daju darove kako bi pomogli deci Perua da nauče kako da vode sopstvene male grupe.

Govornik 2: Naši darovi danas mogu pomoći da crkva u centralnom delu Brazila i severnom Peruu raste. Darujmo sa zahvalnošću Bogu za svako srce koje se bude predalo Njemu.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2011.
Za internu upotrebu